

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.912 van 6 maart 2018
in de zaak A. 219.671/XIV-37.116**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A

tegen : 1. XXX
2. XXX
3. XXX
4. XXX
5. XXX
6. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Van Vreckom
kantoor houdend te 1400 Nijvel
rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 juli 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 169.053 van 3 juni 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.101 van 23 augustus 2016.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 november 2017.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Hilde Van Vreckom, die verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 14 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 9 oktober 2012 een beslissing waarmee die aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 30 november 2012 stellen de verweerders tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de meergenoemde beslissing met een arrest van 3 juni 2016. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 9ter, 39/2, § 2, en 39/65, eerste lid, van de vreemdelingenwet, van de jurisdictionele motiveringsplicht en van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek”.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat volgens het bestreden arrest geen actuele informatie werd opgevraagd en dat de huidige verweerders niet konden voorzien dat het bestuur hun aanvraag van 14 september 2009, die reeds op 30 augustus 2010 ontvankelijk werd verklaard, slechts in juli 2012 zou behandelen. De verzoekende partij wijst erop dat uit

artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de bewijslast van een ziekte rust op de aanvrager die bij zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over zijn ziekte moet voegen en die zelf verantwoordelijk is voor het aanbrengen van alle nuttige en actuele informatie. De medewerkingsplicht in hoofde van de aanvrager houdt tevens in dat hij alle recentere medische stukken waarover hij in de loop van de procedure zou beschikken moet bezorgen aan de dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij citeert een aantal arresten in die zin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij besluit dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het bestreden arrest door te oordelen dat het bestuur bijkomende informatie had moeten opvragen over de actuele behandeling van huidige zesde verweerder.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat het in het bestreden arrest kennelijk onredelijk werd bevonden om de aandoening van huidige zesde verweerder in de aanvankelijk bestreden beslissing als behandeld en genezen te beschouwen terwijl de noodzakelijke behandelingsduur volgens de bij de aanvraag gevoegde medische stukken meerdere jaren zou duren. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 28 september 2012 op gedegen wijze, rekening houdend met de door de huidige verweerders ingediende medische verslagen, heeft gemotiveerd waarom hij besloot dat de aandoening behandeld en onder controle was. De ambtenaar-geneesheer haalt in dat advies de standaard medische getuigschriften van 12 maart 2010 en 24 augustus 2011 aan op grond waarvan hij oordeelt dat zesde verweerder leed aan een coarctatio van de aorta die heelkundig werd behandeld. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer dat op basis van de voorliggende medische stukken niet kon worden uitgemaakt of zesde verweerder op het ogenblik van het advies nog steeds opvolging en behandeling nodig had. De verzoekende partij wijst erop dat in het standaard medisch getuigschrift van 24 augustus 2011 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de medicamenteuze behandeling van zesde verweerder werd stopgezet en dat de verweerders nadien geen bijkomende stukken hebben overgelegd waaruit kon blijken dat zesde verweerder wel nog werd behandeld voor zijn hartaandoening.

Derhalve is de verzoekende partij van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van het medisch getuigschrift van 24 augustus 2011 heeft miskend. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens had moeten motiveren waarom de voornoemde vermelding in het medisch getuigschrift van 24 augustus 2011 geen afbreuk kon doen aan de vaststelling dat de noodzakelijke behandelingsduur meerdere jaren zou bedragen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Wat het eerste middelonderdeel betreft, voegt de verzoekende partij toe dat de verweerders na het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 september 2009 zelf meermaals aanvullende medische attesten hebben ingediend, zodat zij er onbetwistbaar van op de hoogte waren dat zij de verzoekende partij op de hoogte moesten houden van de medische toestand van zesde verweerder. Het was dan ook niet kennelijk onredelijk voor de ambtenaar-geneesheer en nadien voor de verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing om te besluiten dat de medische aandoening behandeld en onder controle was. De verzoekende partij vervolgt dat de argumentatie van de verweerders integraal is gericht tegen de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing. Dit verweer betreft de feiten en de Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van het bestuur of van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter. De verzoekende partij benadrukt dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de ambtenaar-geneesheer of de verwerende partij uit eigen beweging actuele medische informatie moet opvragen. De verweerders hebben de redelijke mogelijkheid gehad om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze aan de verzoekende partij mee te delen.

Beoordeling

Wat het tweede middelonderdeel betreft

6. De aanvankelijk bestreden beslissing waarmee verweersters aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 september 2012. De ambtenaar-geneesheer verwijst in dit advies naar een medisch attest van 1 september 2009 waaruit “blijkt dat betrokkene lijdt aan coarctatio aorta waarvoor een cardio-chirurgische ingreep plaats vond op 24/08/2009, en nadien werd opgevolgd op intensieve zorgen”, naar een medisch attest van 8 september 2009 waaruit “blijkt dat betrokkene lijdt aan coarctatio aorta met tien dagen na de geboorte cardiogene shock, waarvoor cardio-chirurgische ingreep op 24/08/2009”, naar medische attesten van 30/10/2009 en 02/11/2009 waaruit “blijkt dat betrokkene lijdt aan een residuale coarctatio onder linker subelabvia, waarvoor percutane ballondilatatie, en verder een pseudoaneurysme thv. rechterlies, waarvoor arteriotomie en thromectomie” met “verdere behandeling met tenorimin (atenolol = bètablokker)”, naar een medisch attest van 12 maart 2010 waaruit “blijkt dat betrokkene opgevolgd wordt na een chirurgische ingreep voor coarctatio van de aorta”, naar een medisch attest van 24 augustus 2011 waaruit “blijkt dat betrokkene chirurgisch behandeld werd voor een coarctatio van de aorta” en naar een medisch attest zonder datum waaruit “blijkt dat betrokkene een coarctectomie en end-to-end anastomose onderging voor een ernstige coarctatie van de aorta, met bevredigend resultaat”. Hierna overweegt de ambtenaar-geneesheer:

“Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 3-jarige jongen uit Rusland leed aan een coarctatio van de aorta die heelkundig behandeld werd. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van >1 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoening ondertussen behandeld en onder controle is.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat het niet betwist is dat zesde verweerder leed aan een

coarctatie van de aorta die heelkundig werd behandeld en dat op het moment van de aanvankelijk bestreden beslissing geen medicamenteuze behandeling meer werd voorgeschreven doch dat zesde verweerder nog moest worden gevolgd door een cardioloog. Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat in het standaard medisch getuigschrift van 12 maart 2010 als behandelingsduur “plusieurs années” wordt opgegeven en dat in het standaard medisch getuigschrift van 24 augustus 2011 “regelm. controle 3ma.” wordt vermeld. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de laatste medische gegevens dateren van meer dan een jaar geleden en dat sindsdien geen bijkomende informatie werd ontvangen waaruit blijkt dat zesde verweerder nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat de ambtenaar-geneesheer ervan uitgaat dat deze aandoening behandeld en onder controle is, geen steun in de medische stukken van de verweerders. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat verder geen actuele medische informatie werd opgevraagd en dat de verweerders niet konden voorzien dat hun aanvraag van 14 september 2009 slechts in juli 2012 zou worden behandeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt het dan ook als kennelijk onredelijk “waar wordt geoordeeld dat de aandoening als behandeld en genezen kan worden beschouwd op grond dat de aandoening heelkundig werd behandeld en de laatste medische gegevens dateren van meer dan een jaar geleden en dit terwijl uit de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt dat de noodzakelijke behandelingstermijn meerdere jaren zou bedragen”, zodat in het bestreden arrest tot een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt besloten.

7. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van het al dan niet “kennelijk onredelijk” karakter van de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing over te doen. Hij vermag desgevraagd wel vast te stellen dat de bewijskracht van een stuk is geschonden wanneer de eerste rechter aan een stuk een uitlegging geeft die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

De verzoekende partij steunt haar kritiek in essentie op het feit dat in het standaard medisch getuigschrift van 24 november 2011 wordt aangegeven dat de medicatie voor zesde verweerder werd stopgezet en dat de verweerdens nadien geen nieuwe medische attesten hebben ingediend waaruit een verdere of hernieuwde behandeling kan blijken.

De omstandigheid dat de medicatie voor zesde verweerder werd stopgezet, hetgeen inderdaad in het medisch attest van 24 november 2011 wordt aangegeven en in het bestreden arrest ook wordt vermeld, is op zich niet onverenigbaar met de omstandigheid dat zesde verweerder nog verder kon worden behandeld en opgevolgd. Zoals eveneens in het bestreden arrest wordt vastgesteld, is in het medisch attest van 12 maart 2010 immers een behandelingsduur voorzien van “plusieurs années” en vermeldt het medisch attest van 24 november 2011 ook “regelm. controle 3 ma”. Door het op grond hiervan “kennelijk onredelijk” te achten dat de aandoening van zesde verweerder in het advies van de ambtenaar-geneesheer en de aanvankelijk bestreden beslissing als behandeld en genezen kan worden beschouwd omdat die aandoening heelkundig werd behandeld en de laatst ingediende gegevens dateerden van meer dan een jaar geleden, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitlegging gegeven aan het medisch attest van 24 augustus 2011 die in strijd is met de bewoordingen van dat stuk.

Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant

of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Met de verwijzing naar de standaard medische getuigschriften van 12 maart 2010 en 24 augustus 2011, waarin een behandelingsduur van meerdere jaren en driemaandelijke controles worden voorzien, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarom het volgens hem kennelijk onredelijk is te oordelen dat de aandoening van zesde verweerder als behandeld en genezen kan worden beschouwd, ook al werd de medicatie op 24 augustus 2011 stopgezet en werden nadien geen medische attesten meer ingediend. De verzoekende partij maakt derhalve geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan-nemelijk.

Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

Wat het eerste middelonderdeel betreft

9. De kritiek in het eerste middelonderdeel heeft enkel betrekking op de overweging in het bestreden arrest dat de verzoekende partij geen actuele medische informatie heeft gevraagd aan de verweerders.

Het bestreden arrest is echter gesteund op de overweging dat het advies van de ambtenaar-geneesheer en de aanvankelijk bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn “waar wordt geoordeeld dat de aandoening als behandeld en genezen kan worden beschouwd op grond dat de aandoening heelkundig werd behandeld en de laatste medische gegevens dateren van meer dan een jaar geleden en dit terwijl uit de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt dat de noodzakelijke behandelingsduur meerdere jaren zou bedragen”. In het licht van deze beoordeling vormt de overweging in het bestreden arrest dat geen actuele

medische informatie werd opgevraagd een overtollig motief, waarvan de eventuele onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed.

Het eerste onderdeel van het enige middel is niet-ontvankelijk.

Conclusie

10. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verweerders.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques